

hrady škody, a zcela nepřípadně poukazuje dovolatel na předpisy §§ 921 a 1295 obč. zák., aby z nich svůj názor opodstatnil, neboť oba tyto předpisy jednají o náhradě škody, která však mu nadále již nepřísluší, když se dle volby jemu příslušející neodvolatelně rozhodl pro nárok na dvojnásobný obnos daného závadvku.

Čís. 1465.

Opověď odbočky musí se nejprve státi a provésti u soudu hlavního a teprve potom u soudu odštěpného závodu.

(Rozh. ze dne 7. února 1922, R I 34/22.)

Rejstříkový soud v Praze postoupil opověď pobočního závodu v Karlových Varech pražské veřejné obchodní společnosti dle § 44 j. n. krajskému soudu v Chebu k příslušnému vyřízení, maje za to, že tu není důvodu čl. 21 odstavec třetí obch. zák. a že vyjimečného ustanovení § 59 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. na veřejnou obchodní společnost použiti nelze. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Ze čl. 21 obch. zák. neplyne, u kterého soudu se má opověď pobočního závodu státi dříve, zda u soudu hlavního či pobočního závodu. Uvážili-li se však, že dle § 3 nař. ze dne 26. dubna 1906, čís. 89 ř. zák., jedná se toliko o to, aby v rejstříku závodu hlavního v patrnost uvedeno bylo sídlo poboček, nikoliv, aby pobočka zapsána byla do rejstříku hlavního závodu, nelze o tom pochybovati, že vyznačení sídla pobočky ve 4. sloupci obchodního rejstříku předpokládá již existenci a v rejstříku obchodním pobočního závodu také zapsanou pobočku. Z toho, že dle čl. 21 odstavec třetí obch. zák. soud pobočního závodu zápis pobočky nepovolí, pokud mu nebylo prokázáno, že firma v rejstříku hlavního závodu jest zapsána, následuje, že opověď pobočky musí se státi nejprve u soudu pobočního závodu, že také u tohoto soudu dříve zapsána býti musí, nežli vyznačení její v rejstříku hlavního sídla závodu státi se může. Napadené usnesení není tedy nikterak v odporu se zákonem a když rejstříkový soud opověď pobočního závodu zřízeného v Karlových Varech postoupil krajskému soudu v Chebu, jest toto opatření ve shodě s § 44 j. n.

Nejvyšší soud nařídil obchodnímu soudu v Praze, by, neohlížeje se na důvody, podle nichž návrh postoupil krajskému soudu v Chebu, sám návrh ve věci samé vyřídil.

Důvody:

Ustanovení třetího odstavce čl. 21 obch. zák., že zápis u soudu odštěpného závodu nelze provésti, dokud nebylo prokázáno, že byl proveden zápis u obchodního soudu hlavního závodu, nelze jinak rozuměti než tak, jak zní. Nejprve provede zápis soud hlavního závodu a pak soud závodu odštěpného, kterému provedení zápisu v rejstříku hlavního závodu jest předpokladem, aby se pustil do zkoumání návrhu, rozhodne o žádosti za zápis vedlejšího závodu ve svém rejstříku. To plyne nejen z doslovu třetího odstavce čl. 21 obch. zák., nýbrž také z odstavce prvního téhož článku, v němž se praví, že firma odštěpného závodu musí býti také ohlášena

u jeho příslušného obchodního soudu, nýbrž i z účelu, který ustanovením třetího odstavce čl. 21 obch. zák. jest sledován, aby totiž byla vyznačena souvislost právních vztahů hlavního a odštěpného závodu mezi sebou, při čemž jest zajisté přirozeno a odpovídá povaze věci, že napřed musí předcházeti zápis odštěpného závodu v rejstříku soudu hlavního závodu, jako to pro společnosti s ručením obmezeným ještě výrazněji předpisuje § 59 zákona ze 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. Vzhledem k uvedenému jest zřejmo, že jsou zde předpoklady § 16 nesp. patentu a bylo nutno obě usnesení nižších soudů změnit a tak jak uvedeno naříditi. (Stejně rozhodnuto bylo usnesením zdejším z 27. května 1919 č. R II 59/19 Sbírky I. díl čís. 184.)

Čís. 1466.

Dodatek, poukazující na vlastnost svědeckou, může se státi též odkazovacím znaménkem k stejnému dodatku svědka předcházejícího.

(Rozh. ze dne 7. února 1922, R I 63/22.)

K pozůstalosti přihlásila se dědička ze závěti a dědička ze zákona. Tato popřela pravost závěti a byla poukázána pozůstalostním soudem na pořad práva. Rekursní soud usnesení potvrdil a Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu z těchto

důvodů:

Podle § 126 nesp. říz. má dědic ze závěti býti poukázán na pořad práva proti dědici ze zákona, popřena-li pravost posledního pořízení, nebo není-li poslední pořízení zřízeno v náležitě formě. Nestačí však pouhé, ničím nedoložené popírání pravosti posledního pořízení dědicem ze zákona, by role žalobce byla přikázána dědici ze závěti, je-li poslední pořízení jinak formálně bezvadným. Dědička ze zákona popřela pravost posledního pořízení zcela všeobecně, neuvedši, proč tak činí. Popřela i platnost poslední vůle a to proto, že třetí svědek Josef R. nepřipsal ke svému jménu dodatku, naznačujícího jeho svědecké poslání, když pod slova »dožádaný svědek«, při podpisu druhého svědka připsaná, učinil odkazovací znaménka. § 579 obč. zák. v doslovu III. novely ze dne 19. března 1916, čís. 69 ř. zák. žádá, by dožádání svědci poslední vůle se podepsali na listinu, poslední vůli obsahující, s dodatkem, poukazujícím na jich vlastnost svědeckou. Jak poukaz ten má zníti, zákon nepředpisuje a nevylučuje též, aby dodatek se nestal odkazovacím znaménkem k stejnému dodatku svědka předcházejícího. Dle protokolu o vyhlášení poslední vůle nevzešly pochybnosti o tom, že poslední pořízení co do zevní formy bylo zřízeno způsobem bezvadným a řádným. Není zde tedy zjevných vad listiny, o posledním pořízení zřízené, a nejsou dědicem ze zákona udány důvody tvrzené nepravosti posledního pořízení. Pouhé popření pravosti závěti bez uvedení důvodů však ku změně žalobní role nestačí (§§ 125 a 126 nesp. říz.).